

Marijke Ekelschot

UITTEGRATIE*

Al vroeg verzette ik me tegen de Nederlandse cultuur; tegen de beklemmingen van het familieleven, tegen de religie, het autoritaire gezag, het onderwijssysteem, de tuttigheid en gezapigheid, noem maar op. Mijn integratie wilde dan ook maar niet lukken, maar gelukkig waren er eind jaren zestig voldoende opstandigen en ontevredenen, zodat ik me kon aansluiten bij een heuse verzetsbeweging tegen de Nederlandse cultuur, en wel een die die cultuur toch vooral als een mannencultuur opvatte: de autonome vrouwenbeweging. In andere landen organiseerden vrouwen zich tegen 'hun' mannencultuur en er groeide een grote internationale eensgezindheid: waar we allemaal onder leden was dat ons hele bestaan, met alle ins en outs, bepaald werd door mannen die in het publieke en private leven de dienst uitmaakten. De heersende ideologie – daar waren we het over eens – was een mannenideologie, die wortelde in hun machtsposities die ze zich in duizenden jaren toegeëigend hadden.

Andere mannen

Omdat mondiaal witte mannen verreweg het machtigste waren moest ook het 'witte' karakter van die ideologie onderzocht worden. Dat witte karakter kon afgelezen worden aan talloze historische en eigentijdse bronnen waaruit bleek dat witte mannen zichzelf en elkaar uitzonderlijk bijzonder vonden; zij waren de beschaving en andere mannen waren dom, achterlijk, lui, dierlijk, achterbaks of op een andere manier helemaal anders. Een soort vrouwen als het ware. Dat gedachtegoed en de bijbehorende mannen kritiseren en ondermijnen was een feministiese vreugde op zich.

Toen tijdens de economiese crisis van begin jaren tachtig in Nederland de Centruumpartij de aanval opende op de mannelijke migranten – 'ze pikken onze banen, onze uitkeringen en onze vrouwen' en 'Nederland is geëmancipeerd, maar 'zij' behandelen hun vrouwen slecht' - , werkte dat als een opkrikking van menig wit mannelijk ego dat door de feministiese beweging zo niet gesloopt dan toch danig in de war gebracht was. Al snel volgde een in nog bredere kring geaksepteerde verkondiger van een vergelijkbare boodschap: professor S.W.

Couwenberg. Weer een tijdje later kwam Bolkestein met zijn variant op de proppen en vanaf dat moment werd de verzamelnaam voor al die andere mannen 'moslims' of 'de islam'.

Sinds 11 september 2001 zijn die mannen in de verhalen almaar gevaarlijker gemaakt; overal in de wereld liggen ze op de loer - onder bedden, achter bomen, op zolders, in kelders, op straathoeken – om een eind te maken aan ons bestaan.

En zo zitten we dan niet alleen opgescheept met oorlogen tegen verre vreemde landen, maar ook met een 'integratie'debat; met twee varianten op een offensief dat erop gericht is de heersende mannenclubs heersend te houden. In een broederlijke eensgezindheid trekken legers, politici, hun journalisten en andere grachtengordeldieren ten strijde, zo nu en dan mompelend 'zij behandelen hun vrouwen slecht', in de hoop dat ze zelf daardoor als toonbeeld van vrouwenbevrijders op het netvlies blijven plakken.

Feminisme

Eind jaren zeventig berichtte een VN-rapport dat mannen mondiaal beschikten over negentiende van het inkomen en 99 % van alle rijkdommen en dat vrouwen ondertussen tweederde van al het werk deden. Laten we eens gaan uitzoeken wat daaraan inmiddels veranderd is. Dan kunnen we meteen kijken wat te doen tegen te wijdverbreide depressiviteit

---

* Verschenen in blad van de *Wouw*, voorjaar 2004

onder vrouwen en oplossingen verzinnen voor die tienduizenden jonge WAO-sters en een tegenoffensief beginnen tegen de boodschap die ertoe leidt dat er zoveel vrouwen 'burnt out' zijn. Dan kunnen we ook eens gaan ingrijpen in die enge klups die onder het mom van zwangerschapsgymnastiek vrouwen de oneindige borstvoeding injagen. En misschien kunnen we dan ook de abortuswet afschaffen, voordat ie door het christelijk volksdeel aangescherpt wordt. En dan zijn er nog al die oude vrouwen in verpleeg- en bejaardenhuizen waar toch ook wat voor ondernomen moet worden. En dat 'huiselijk geweld' natuurlijk en dat het maar niet opschiet met vrouwen in hoge posities in het algemeen en aan de universiteit in het bijzonder. En dat mannen voor hetzelfde werk nog steeds een stuk meer verdienen dan vrouwen. En dat geschreven pers en televisie nog steeds vergeven zijn van de mannen, en dat veel van die mannen eindeloos zeuren over integratie.